

Chiếc Ghế Đá Thứ Tư

CV

(với sự góp ý của N.)

Có khi nào mới gặp một người lần đầu tiên, mà bạn có cảm giác như đã từng quen biết người ấy ở đâu đó? Hoặc bạn đang đứng ở một góc phố xa lạ, nhưng lại có cảm giác quen thuộc như đã từng qua đó vài lần? Chuyện ấy diễn ra như một cuốn phim, hay một giấc mơ được lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cô nhận được lời nhắn của anh: "Ba giờ chiều thứ bảy. Công viên trung tâm, vào lối cửa tây. Anh sẽ mặc bộ đồ đen và đợi ở ghế đá thứ tư - tính từ bức tượng Thiên Thần. "

Cô đến nơi hẹn khoảng sau ba giờ một chút, và ngồi xuống ghế đá thứ ba. Ghế đá thứ tư đang có người ngồi, nhưng không phải là anh. Bởi đó là một người đàn ông đứng tuổi. Ông ngồi bất động như một pho tượng màu đen.

Buổi chiều tháng ba trôi qua thật chậm. Nắng vương lại trên các phiến lá của hàng cây ven hồ. Gió lung linh. Vài con chim câu bước đi khệnh khạng quanh chân người đàn ông. Thịnh thoảng bằng một cái phẩy tay rất khẽ, ông thấy cho chúng những mẩu bánh vụn.

Cô ngồi xuống gọn gàng trên chiếc ghế đá kế bên. Đôi mắt tròn nâu in hình một dải mây trắng giăng ngang bầu trời. Ở hai đuôi mắt của cô, lấp lánh những hạt nắng, ánh lên từ mặt hồ đằng xa. Trong tay cô là tập thơ của Tagore, có hình bìa màu xanh ngọc, xen lẫn những vệt màu xanh lá. Cô định mang đến tặng anh nhân buổi gặp gỡ đầu tiên này.

"Chắc là anh đến trễ một chút. Ngồi đây yên tĩnh một mình cũng hay." Cô mỉm cười rụt rè, như ngại người ta biết cô đang hẹn hò. Cô chợt nhớ anh đã có lần viết "Anh thích nụ cười của em."

Cô bảo "Làm sao anh thích được, khi anh chưa nhìn thấy, cũng chưa nghe thấy bao giờ?"

Anh nói: "Anh có cảm giác, và anh tin vào cảm giác của mình."

Anh luôn có cách nói chuyện khiến cô cảm động. Trước anh, chưa có ai nói với cô những lời như thế. Và cô cũng không từng trò chuyện với ai như với anh.

Thuở nhỏ, cô là một đứa trẻ nhút nhát đến câm lặng. Lớn lên, cô tự tạo quanh mình một bức tường vô hình, rất khó gần. Rồi anh đến. Những lời anh nói tựa như những ngón tay, dịu dàng gõ mãi lên cánh cửa. Để rồi một ngày nọ, cánh cửa tâm hồn của cô bật khoá, mở hé ra - vừa đủ để đón nhận anh vào.

Mẹ bảo "Đàn bà yêu bằng tai." Những lời anh nói cứ như một thứ rượu khai vị, nhấp một chút sẽ có cảm giác thêm ăn. Thêm nếm thử một loại trái cấm huyền thoại, mà người ta gọi là "tình yêu".

Hai chiếc ghế đá cách nhau không xa. Trong cái tĩnh lặng của buổi chiều, họ dường như nghe thấy những suy nghĩ của nhau. Người đàn ông không nhìn sang cô, nhưng cái bóng màu trắng nôn nao in vào đuôi mắt ông,

cho ông hay: cô đang chờ đợi một người.

"Hồi đó, tôi có quen một người qua mục Tìm Bạn Bốn Phương trên báo. Thư từ qua lại khoảng nửa năm sau, chúng tôi mới quyết định gặp mặt nhau."

Một nụ cười nhẹ như ngọn sóng, thoáng qua trên khuôn mặt âm u của người đàn ông.

"Tôi nhắn nàng, tôi sẽ mặc bộ đồ màu đen, và đợi nàng trên cái ghế đá mà tôi đang ngồi đây. Đến ngày hẹn, tôi cố tình đến trễ, lại mặc bộ đồ màu trắng, đeo thêm cặp kính đen và đội cái mũ lưỡi trai. Đến nơi, tôi đã thấy một người con gái ngồi đó, dáng vẻ mong ngóng, đợi chờ."

Cô gái đưa tay vén những sợi tóc xõa ngang mặt. Nắng chiều nhuộm trông đen mắt cô thành một màu vàng nâu mật. Cô khẽ nhúc nhích sửa lại tư thế ngồi cho ngay ngắn hơn. Cảm giác nôn nao từ hai bàn tay cô truyền vào cái bìa của tập thơ Tagore, khiến màu xanh ngọc thắm lại, ngả sang màu xanh biển, ngơ ngác.

Chợt một cái bóng trờ đến trước mặt cô. Hẳn đứng chắn ngang mặt trời buổi chiều đỏ ối, nên cô không nhìn thấy mặt hắn. Vài giây sau hắn biến mất. Hình như hắn mặc bộ đồ màu trắng. Hình như hắn đã nhìn cô.

"Tôi đi ngang chỗ nàng đang ngồi. Kín đáo nhìn dung nhan của nàng vài giây. Nhưng thất vọng, bỏ đi. Sau buổi hẹn không thành đó, nàng còn tiếp tục gửi đến hộp thư của tôi vài lá thư nữa. Nhưng tôi không hồi âm. Nàng tuyệt vọng, buông tay. Tôi thành quả bong bóng tự do, bay tuốt lên trời. Bay đến một tầng không khí nào đó, áp lực sẽ làm quả bóng vỡ tan."

Mấy con chim câu như đã no đủ, vỗ cánh bay lên. Không gian thoáng xao động. Nắng chiều như một chất lỏng màu vàng, sóng sánh. Người đàn ông phủi hai tay vào nhau. Chút vụn bánh còn sót rơi xuống mũi giày, lốm đốm trắng. Ông cho tay vào túi áo khoác lấy ra một chiếc tẩu, nhồi thuốc, châm lửa, bập bập mấy cái. Khói Half & Half thơm ấm tỏa ra chung quanh.

"Tôi chán chuyện tình yêu bốn phương, bỏ đi lấy vợ. Vợ tôi là một người đàn bà đẹp, nhưng lẳng lơ. Chẳng bao lâu sau ngày cưới, tôi phát hiện bà ấy ngoại tình với thằng bạn cùng sở. Không phải một, mà là nhiều lần. Tôi uất quá, thuê người thanh toán cả hai. Chuyện đồ bể, cảnh sát bắt được tay sát thủ. Hắn khai ra tôi. Nhưng luật sư cãi giỏi, tôi chỉ lãnh hai mươi năm tù giam."

Mây trên trời đã bắt đầu ngả sang màu tím, non non như màu bông lục bình. Khi viết cho cô, anh không gọi cô là Vân - tên thật của cô, mà gọi cô là Mây. Anh bảo anh muốn em như một áng mây, tự do, phiêu lãng, thoát khỏi sự cầm giữ của một linh hồn cô độc. Mỗi lần mở thư anh ra, chỉ cần đọc lên hai chữ "Mây thương", là lòng cô lại gọn lên một niềm xao xuyến khó tả.

"Những năm tháng trong nhà giam, tôi hối hận về việc chủ mưu sát hại bà vợ của tôi thì ít, nhưng ân hận nhiều hơn về việc bỏ rơi người con gái trên chiếc ghế đá này năm xưa. Hai mươi năm sống như một con vật bị giam cầm giữa bốn bức tường đá lạnh lẽo, tôi dần dà cảm nhận được cái sâu thẳm của tình yêu. Có thể nói là nhờ cảm giác từng được yêu, mà tôi sống sót qua hai mươi năm đặng đặng ấy. Ước nguyện duy nhất của tôi khi ra tù là, được ngồi đây, trên chính chiếc ghế đá này, chờ nàng suốt những buổi chiều còn lại của đời mình."

Mặt trời đã xuống thật thấp. Cô có cảm giác như mình sắp hoá thành một bức tượng Thiên Thần thứ hai trong công viên. Hai bàn tay cô lạnh như thạch cao cầm chặt tập thơ Tagore. Màu xanh lơ của hình bìa đã đổi sang màu tím xẫm của biển chiều. Cô bắt đầu có cảm giác nhẹ như muốn rơi. Nếu không cử động, cô sẽ rơi xuống vực sâu dưới chân cô. Cô đứng lên, run rẩy.

"Sáng nay tôi được ra tù. Buổi chiều tự do đầu tiên này, tôi muốn đến đây, ngồi lại trên chiếc ghế đá này."

Người đàn ông chợt thấy một cái bóng đứng ngay trước mặt mình. Trong màu hoàng hôn vàng như lá mùa thu, ông nhận ra khuôn mặt của người thiếu nữ năm xưa. Nàng vẫn thế, chẳng thay đổi gì sau bao nhiêu năm. Cái bớt màu son đỏ to bằng ngọn rau răm, nằm ngay dưới quai hàm vẫn còn đó. Năm xưa, khi thoáng nhìn thấy cái bớt này, ông đã xem như một khuyết tật của nàng. Nhưng bây giờ, cái bớt ấy lại là dấu ấn xác thực để ông nhận ra nàng.

Người phụ nữ chợt cất tiếng nói, với một giọng mà ông chưa từng nghe qua bao giờ, nhưng lại rất gần gũi: "Thưa ông, ông đang ngồi ở chỗ mà tôi đã ngồi trong suốt hai mươi năm qua. Chiều nay tôi bận việc, đến trễ một chút, thì ông đã chiếm mất chỗ của tôi rồi. Ông có biết ... "

Ông vội vã đứng lên, "Tôi biết ... tôi biết mà. Hai mươi năm qua, bà không thấy tôi, nhưng tôi vẫn quanh quẩn chỗ ngồi này thôi. Tôi biết ... Tôi biết " Rồi ông quay sang chiếc ghế đá bên cạnh, định mở lời nói với cô gái cũng đang đợi chờ ai đó. "Đây là người thiếu nữ tôi đã hẹn năm xưa." Nhưng ông không thấy cô đâu.

Trên ghế đá, chỉ còn lại tập thơ Tagore, gió đã lật cái bìa sang một bên. Những tia nắng cuối vội vàng ghé xuống đọc trộm đôi dòng:

[i]What shall I bring you?

A light?

A lamp from a secret corner of my silent house[/i]? (*)

(*)Tagore, Rabindranath